

nevrátil majetkový prospěch, jež na jeho úkor přijal, anebo hodnotu jeho. O bezdůvodném obohacení nemůže však býti řeči tam, kde si někdo na úkor druhého opatří určitý majetkový prospěch způsobem vědomě a zamýšleně protiprávným; v těchto případech jde zcela nepochybně o poškození ve smyslu §§ 1293 a násl. obč. zák. a odvolací soud zcela správně řeší projednávaný případ s tohoto právního hlediska. Dle zjištění předchozích stolic zjednal si žalovaný kočí žalobcovy — zda se tak stalo zprvu prostřednictvím Antonína V-a, jest lhostejno — bez vědomí žalobce a za jeho zády k tomu, by mu potahem a povozy svého zaměstnavatele, v jehož službách dováželi na Olšany drn, na zpáteční cestě do Uhřetěvsi dovezli nábytek a různé stavební potřeby, a na toto zjednání obstarali tito kočové pro žalovaného dohromady 8 povozů s tímto nákladem. Dle zjištění předchozích soudů zjednal žalovaný kočí žalobcovy k těmto úkonům bez vědomí a souhlasu žalobce jako pána povozů a potahu; dovozy ty, jak se v rozsudcích nižších stolic výslovně zjišťuje, obstarány byly »na černo«, totiž aby si kočové něco přivydělali. Žalovaný zjednal si tedy vědomě a zamýšleně cizí věci pro vlastní potřebu s obehnutím pána těchto věcí, který jediné byl oprávněn tyto věci mu do užívání (§ 1090 a násl. obč. zák.) přenechat s využitím služební zpronevřilosti jeho služebníků a jednal tedy vědomě i z úmyslu protiprávně (§ 1294 obč. zák.). Jest při nejmenším nemístné a odporuje přímo skutkovým zjištěním předchozích stolic, hledí-li žalovaný v dovolání ostatně ve zřejmém odporu s příslušnými předpisy zákona věc nyní vyložit v ten způsob, že žalovaný tuto smlouvu ujednal ovšem s kočími žalobcovými, avšak jako jakýmsi zástupci jeho, kteří prý jako »obchodní zmocněnci« jsou oprávněni ujednati jménem svého pána převzetí služeb za přiměřený plat. Tato zřejmá protiprávnost činí zajisté žalovaného povinným, aby žalobci nahradil škodu z toho vzešlou a to bez vpočtení toho, co kočím za jeho zády za to zaplatil a jest samozřejmo, že žalobce z důvodu této náhrady škody při nejmenším požadovati může onu úplatu za použití povozu a potahu, kterou by byl při poctivém ujednání smlouvy s pánem věcí platiti musil, neboť nepoctivý uživatel nemůže býti na tom výhodněji než ten, kdo věc způsobem právně náležitým v užívání převzal. Právem tedy odsoudil soud odvolací žalovaného k zaplacení oné náhrady, která znaleckým dukazem byla jako přiměřená zjištěna.

Čís. 2682.

Žalováno-li na uznání účtu ze správy jmění a na zaplacení pohledanosti z účtu toho, jest pro věcnou příslušnost rozhodna výše pohledanosti.

(Rozh. ze dne 30. května 1923, R II 110/23.)

Proti žalobě na uznání účtu ze správy a zaplacení 4095 Kč 75 h, zadané na okresním soudě, namítl žalovaný věcnou nepřislušnost dovolaného soudu. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a vrátil mu věc, by, nehledě k použitému duvodu, o žalobě jednal. Důvody:

Z děje žalobního vysvítá, že se žaluje v první řadě na uznání účtu ze správy jmění a pak na zaplacení pohledanosti z účtu toho vyplývající. Z povahy správy jmění pak plyne, že na jedné straně jsou vydání a na druhé straně příjmy a že výsledek jeví se jako pohledanost buď k tíži správce jmění nebo k jeho dobru. Tyto příjmy a vydání nelze posuzovati jako pohledávky a vzájemné pohledávky, stranám navzájem příslušející, a nelze za to míti, že pro uplatňování nároku na přebytek, jenž ze srovnání jejich vychází, jest rozhodnou úhrnná výše příjmů ve smyslu Šu 55 j. n. a že jest tedy v tomto případě příslušným sborový soud. Žalobce v žalobě uvádí jen, co při správě vydal a co přijal a žádá, by žalovaný tento účet ze správy uznal a pohledanost ve prospěch žalobce zaplatil. Ocenil-li při tomto žalobním ději žalobce předmět sporu na 5000 K a činí-li pohledanost 4059 Kč 75 h, jest pro rozhodnutí tohoto sporu ve smyslu Šu 56 a 49 nov. znění j. n. okresní soud příslušným.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobkyně slučuje předurčující žalobu na uznání účtu se žalobou o plnění. Stěžovatel má za to, že dlužno tyto dvě části žalobní prosby přesně rozlišovati a rozhodnouti spor o příslušnost podle toho, že pohledávka žalobkyně, jež plyne ze souhrnu vydání, činí 5088 Kč 75 h, že tedy převyšuje hranici Šu 49 odstavce první j. n.; k vzájemným pohledávkám žalovaného, to jest příjmům žalobkyně ze správy, nelze přý dle Šu 56 odstavce třetí j. n. vzíti zřetele. Náhled dovolatelky není však správným. Předmět žaloby ve smyslu Šu 54 j. n. jest v tomto případě jen jeden a týž, neboť tvoří jej tvrzený majetkový nárok žalobkyně z jediného právního poměru, totiž ze správy společného majetku. Obě části žalobní prosby jsou v úzké spojitosti, jedna podmiňuje druhou, nelze je proto posuzovati odděleně. V podstatě jde jen o peníze, a jest tudíž žalovaných 4059 Kč 79 h pro příslušnost jedině rozhodno, nehledíc k tomu, že ani vlastní ocenění žalobkyně (5000 Kč) nejde nad hranici, stanovenou pro příslušnost soudu okresního. K ustanovení odstavce třetího Šu 56 j. n. (třetí věty Šu 55 j. n.) nelze v tomto případě přihlížeti, neboť příjmy a vydání dotýkají se jako aktiva neb pasiva stejně obou stran jako oprávněných, pokud se týče zavázaných. Nejde o pohledávky a vzájemné pohledávky té neb oné strany, nýbrž o jediný celkový účet příjmu a vydání.

Čís. 2683.

Jde-li o relativní nucené zastupování advokátem (§ 29, odstavec první, druhá věta) a dostaví-li se za stranu jiný plnomocník než advokát, nelze vydati rozsudek pro zmeškání, nýbrž dlužno postupovati dle Šu 185 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 30. května 1923, R II 221 23.)

Ve sporu o 3258 Kč, projednávaném u okresního soudu v místě, kde sídlí několik advokátů, dostavil se za žalovanou zmocněnec ne-